

Bóg objawia swoje imię

1. Każdy z nas otrzymał kiedyś swoje imię, z którym się utożsamia i identyfikuje. Imię zawsze coś oznacza, posiada swój źródłosłów. Jest czymś co wyraża istotę człowieka, który je nosi. Ci, którzy przygotowują się do przyjęcia sakramentu bierzmowania, obierają sobie nowe imię, które w oczach samego bierzmowanego zawiera cały program ich nowego, w pełni dojrzałego życia chrześcijańskiego. Takiego wyboru dokonują też osoby powołane do życia zakonnego, a także nowo wybrany przez Kolegium Kardynalskie papież.

2. Także Bóg posiada swoje imię, które na początku dziejów objawił człowiekowi, by ten mógł Go lepiej poznać i wzywać. Wzywanie kogoś po imieniu oznacza bowiem bycie z nim w bliskości. Tak stało się przed wiekami, gdy Bóg stopniowo i pod różnymi imionami objawiał się swojemu ludowi. Szczytem tego było objawienie Bożego imienia dane Mojżeszowi podczas wyjścia Narodu Wybranego z Egiptu i zawarcia Przymierza na Górze Synaj (por. KKK 204). Pamiętamy biblijną scenę, w której Bóg odsłonił przed Mojżeszem swoje imię w słowach: „**«JESTEM Bogiem ojca twego, Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba».** (Wj 3,6). **Bóg jest Bogiem ojców; Tym, który wzywał i prowadził patriarchów w ich wędrówkach. Jest Bogiem wiernym i współczującym, który pamięta o nich i o swoich obietnicach; przychodzi, by wyzwolić ich potomków z niewoli. Jest Bogiem, który ponad czasem i przestrzenią może i chce to urzeczywistnić oraz posłuży się swoją wszechmocą w spełnieniu tego zamysłu**” (KKK 205).

3. Mojżesz zapytał Boga, jakie jest Jego imię. W odpowiedzi usłyszał: „Jestem, który jestem. (...) To jest imię moje na wieki i to jest moje zawołanie na najdalsze pokolenia” (Wj 3,13-15). W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy, że „**Jest ono imieniem objawionym, a zarazem w pewnej mierze uchyleniem się od objawienia imienia, i właśnie przez to, wyraża ono najlepiej, kim Bóg jest, który nieskończenie przekracza to wszystko, co możemy zrozumieć lub powiedzieć o Nim; jest On «Bogiem ukrytym» (Iz 45, 15). Jego imię jest niewymowne, a zarazem jest On Bogiem, który staje się bliski ludziom**”. (KKK 206).

Istotą Bożego imienia jest to, że objawia ono Boga, który nie ma początku ani końca – **On jest tym, który jest**, obejmującym zarówno przeszłość jak i przyszłość oraz wierną obecność przy swoim ludzie. Jest to wierność mimo zdrad Ludu Wybranego.

Bóg miłosierny i litościwy objawia swoje miłosierdzie i wierność w osobie swego jedyne Syna. Jezus oddając swoje życie, by wyzwolić nas od grzechu, ukazuje jednocześnie, że to właśnie On jest tym, który nosi imię Boga: „Gdy wywyższycie Syna Człowieczego – czytamy w Ewangelii św. Jana – wtedy poznacie, że JA JESTEM” (J 8,28).

Na przestrzeni wieków wiara narodu izraelskiego rozwinęła i pogłębiła bogactwo treści zawarte w objawionym Mojżeszowi Bożym imieniu. Izraelici rozumieli doskonale, że Bóg jest jedyny i poza nim nie ma innych bogów. Przekracza On świat i historię, jest pełnią istnienia i wszelkiej doskonałości, bez początku i końca: jest pełnią Bytu.

Objawiając swoje imię Bóg wypowiada słowo JAHWE (po hebrajsku znaczy to „jestem, który jestem”), przez niektórych na przestrzeni wieków błędnie wymawiane jako „Jehowa”. Błędna wymowa powstała stąd, że w pierwotnej pisowni hebrajskiej zapisywano same spółgłoski, a czytający dodawał do nich odpowiednie samogłoski. Tę błędną wymowę przyjęli i używają jej do dziś odwiedzający nasze domy członkowie sekty Świadków Jehowy.

4. Zapamiętajmy: Bóg objawił człowiekowi swoje imię, brzmiące: „JESTEM, KTÓRY JESTEM”. Imię to oznacza Bożą obecność wśród ludzi i to, że Bóg nie ma początku ani końca. Oznacza także, że Bóg jest jedyny i poza Nim nie ma innych bogów. Przekracza On świat i historię i pozostaje zawsze wierny swoim obietnicom.

Ks. Krzysztof Stepniak